

dobro četrť ure naprej pa še je hotela, naj zlatega žepnega ne jemljem s seboj. Pa sem ga le vzel. In zdaj — moj križani Bog! — zlatega časoslova ni!»

Strašna zmedenost se je polastila starčka. Kakor otroku mu je hotelo iti na jok.

»Ni!»

Še išče nestrpno, trpi v dvomu, ali ni ure izsul iz torbe s tobačnicami. Ali pa so mu jo ukradli? Ali jo je pozabil? Z verižico vred? Pri Maliču? Kje neki drugod! Plane iz voza k sprevodniku, kdaj odhaja vlak v Ljubljano.

»Tako! Kar prestopite,« pove sprevodnik po nemško...

Dobro uro pozneje je gospod Orešec spet v Ljubljani, — in to je t r e t j e pesmi konec! — pri Maliču. Spet je najel sobo. Našel jo je še nepospravljeno, se zaprl vanjo in iskal. Pretaknil je vse, pregledal pod, stene in strop. Le na polico s knjigami se ni ozrl. Brez ure se je spomnil proti večeru na vlak.

Sam ni vedel, kako je prišel še pravi čas...

(Dalje.)

NA OTOKU.

MIRAN JARC.

Pod vejami,
ki nam hočejo zastreti
pogled na baročni vodomot in goreče nebo —
spletamo pogovor.

Veš za pesem, ki uspava čas?...
Ali že se plašijo listi pod dihom rastoče noči.

O, da bi naše besede
preglasile votlo
strmenje,
ki preži na nas zatočence.

Čudno jasne
— kot nikoli ob dnevu —
so nam oči ob tej uri,
ko se človek budi...

Se li bojimo tišine,
ker bi se v njej ugledali
kakor v zrcalu?

Za smehljaje se skrivamo
kot za kopreno šuštečih vej. —
morda, da ne bi videli
široko razpetega molka
vesolja...
morda, da ne bi slišali
tiho stopajoče smrti...

SENCA ESTERE.

MAGAJNA BOGOMIR.

Moj Bog, zakaj so me pripeljali na ta široki vrt? Povsod krog mene rasto kostanji in molče. Več mesecev so bili beli, kot da bi mleko raslo iz njih. Ko sem jih prvič ogledoval, je pristopila sestra: »Si želite pomladi, gospod? Sneg bo skopnel in videli hoste rože po gredicah.« Zakaj je rekla tako? Videl sem rože nekoč. Rdečina, tako lepa. Nageljni in za njimi modre oči. Visoki so kostanji, ali njihovi listi in sence pod njimi molče.

Pred uro je stala častita sestra poleg drevesa. Nad njo zelena krona, krog nje šopi rož med travo. Lepa je bila bela sestra, visoko drevo in duh cvetja. Pristavil sem se, ko sem šel mimo. »Dober dan, sestra Estera,« sem rekel. Nasmejala se je: »Niste si zapomnili mojega imena, gospod! Nisem Estera. Spomnite se, da sem Pija.«

Začuden sem jo gledal in se spomnil Dan-teja. »Tudi ona je rekla tako,« sem odgovoril.

»Kdo?»

»Pija. — Ricordati di me, che son la Pia.«

»Kaj pomeni to?»

Zmedel sem se in nisem znal odgovoriti.

»Ni bila morda Estera?»

»Ne. Kdo je to Estera? Mislil sem, da je Vam tako ime.«

»Spominjajte se modrih oči,« je odgovorila po kratkem molku. Začudil sem se.

»Velikokrat ste klicali modre oči, gospod!»

Prinesite, častita, nekoliko papirja! Pisal bi rad. Prijetno bi bilo ležati v travi poleg klopi in sanjariti,« sem rekel.

»Pesnik ste bili nekoč in veliko pisali.«

Začudil sem se in nisem razumel. Zakaj naj bi bil jaz pesnik?

Odšla je in prinesla papirja. Spomnila me je modrih oči.

Ah da, rdeče rože, nageljni in za njimi modre oči. Toda tukaj so samo rože, rože. Kako naj pišem?... — —

Danes je bil zdravnik tretjič pri meni. Sestra Pija je stala poleg. Gledala me je čudno tiho. Kaj je vendar na meni, da me gleda tako in kaj hoče zdravnik? Ko me je obiskal prvič, mi je položil roko na ramo in mi gledal v oči.

»Lepota,« je rekel.

»Lepota,« sem odgovoril.

»Naredite stavek ali pojasnite mi pojem!»